

10. ČERVNA (14:42)

Věra Mattsonová si unaveně přejela rukou po širokém čele. Vlasy, svázané v týle do ledabylého uzlu, už neměla tak černé jako dřív, podél pěšinky uprostřed a nad čelem jí prosvítaly stříbrné pramínky a světlejší hnědé skvrny.

Seděla na malované kuchyňské židli, v rukou svírala hnědý hrnek s kávou a vyhlížela mezi záclonami ven. Dívala se na garáž z vlnitého plechu, k níž se vinul živý plot z hlohu a proplétal se s břechtanem. Na stole vedle ní ležela vroubkovaná utěrka, zašedlá špínou. Z okenního parapetu se odlupoval nátěr. Dnes venku nebyli žádní policajti ani němečtí ovčáci, tahající za řemen, čmuchající a vrtící ocasem. Vyšetřování už teda skončilo?

Zírala na žlutý dům na druhé straně cesty. Popínavé růže obrostly novými zelenými listy, na pozadí žluté zdi se brzy rozvinou rudé květy. Sousedovic dcera a její obtloustlá kamarádka se zrzavými vlasy zase skákaly na trampolíně. Štěrbinou v okně vnikaly dovnitř jejich hystericky ostré hlasy. Dívala se, jak skáčou, nahoru a dolů, nahoru a dolů. Míhaly se nad a pod větvemi modrofialových šeříků. Měly na sobě džíny a titěrná tílka, ze kterých jim koukala půlka břicha. Že dneska rodiče nedohlédnou, aby se jejich děti pořádně oblékly. A proč jsou ty holky přes den doma? To už začaly letní prázdniny, nebo je rodiče nechali doma kvůli tomu, co se před týdnem stalo s tím klukem?

Vtom se ten zvuk ozval znova. Věra Mattsonová chvíli převalovala vlašnou kávu v puse, než ji spolkla. Otravná znělka blížícího se zmrzlinářského auta se mísila s jekotem dívek. Tum, dum. Tum, dum. Tum, dum. Potom všechno ztichlo.

Auto se zmrzlinou jezdilo každé pondělí a pokaždé ji nesnesitelně rozcílilo. Vadil jí nejen ten monotónní zvuk, jenž jí působil takřka fyzickou bolest, ale i neklid, který auto vyvolávalo. Lidé se sbíhali, křičeli a rámusili. Nesnášela rozruch. Rázně postavila hrnek s kávou na stůl a zadívala se na své tlusté prsty. Věci se můžou změnit během několika vteřin.

Fotka kluka, který před týdnem zmizel, byla všude, v televizi i ve všech novinách. Zavřela na okamžik oči a viděla ho před sebou, světlé vlasy, pootevřená ústa a příliš velké přední zuby. Jako poslední ho viděla ona.

Vstala, šla k chlebníku a otevřela ho. Zbývaly tam jen dva krajíčky, takže se bude muset vydat do obchodu. Nic horšího si neuměla představit. Měla problém s nadváhou. Nerada se stýkala s lidmi. Přestože bylo léto, pořád nosila zimní kabát. Nebyl ostatně tak tlustý, hlavně byl obnošený. Do bot si oblékala ponožky a používala starou nylonovou síťovku.

Znělka zmrzlinářského auta se znovu rozehrála. „Je to v pořádku, mám se fajn,“ řekla si pro sebe a zacpala si uši. Vyšla do malé předsíně. Tam se zastavila a v zrcadle visícím na zdi zkoumala svůj obličej. Roky se na postříbření zrcadla podepsaly hnědými skvrnami. Obličej měla bez výrazu a tak málo vstřícný, že by se vlastnímu pohledu nejradši vyhnula. Za posledních deset let se víceméně nezměnila. Všechno ostatní se změnilo, ale ona ne.

Policajtům už několikrát řekla, aby ji do ničeho nezatahovali. Ale nedali jí pokoj. Pořád na ni dotírali, že jim musí říct všechno, co ví. Ale ona přece neví nic, opakovala. Co by to mělo být? Co by jako měla vědět?

Vypověděla už několikrát to samé, že toho dne ty tři kluky viděla. Křičela na ně, protože si jako obvykle krátili cestu přes její zahradu. Je to fakt k vzteku, svěřila se vyšetřovatelům. Řekla jim to na rovinu, už

když ji vyslychali poprvé. Ti kluci ji doháněli k šílenství, jak se jí pořád plížili kolem domu. Bezpochyby ji rádi dráždili. V den, kdy ten blondák zmizel, otevřela dveře, vyběhla ven a křičela na ně. Řvala, že už toho má opravdu dost, že zajde za jejich rodiči, a takové věci. Ale dva z nich už přelezli zbouraný plot dole v zahradě a utekli po svahu dolů, směrem k ulici Oddenveien. Třetí kluk, ten blondátek hajzlík, zaváhal a zastavil se. A pak se vrátil. Její nadávky teda zapůsobily. K smrti vyděšený a zmatený stál nedaleko ní, jako by mu nohy vrostly do země. Trvalo to jen chvíličku. Pak uškubl větvičku šeríku. Vztekla na něj zírala, když hrozen fialových květů pitval svými malými rukama. Žmoulal je prsty a jejich maličké korunky se drolily a snašely k zemi.

Od té doby uběhl přesně týden. Policie tvrdila, že ona nejspíš viděla Patrika Øyeho jako poslední. Samozřejmě netušila, jak se jmenuje, dokud u ní policajti nezakleпали na dveře. Všechno vyšetřovatelům pověděla, jak se otočil a vrátil, a potom vyběhl bránou na šterkovou cestu a utíkal pryč stejným směrem, odkud přišel. Vypověděla, že tehdy ho viděla naposledy. Na zádech mu poskakoval velikánský černý a béžový batoh se zeleným pruhem napříč.

10. ČERVNA (15:16)

Signe Marie Øyeová se nadzvedla, opřela se o loket a zůstala tak ležet. Na stole stála sklenice vody. Vedle sklenice ležel bílý ubrousek s mastným hnědým flekem. Zírala na zavřené dveře od verandy a na nebe, od něhož bylo sklo modré. Ostré letní světlo zatuchlým a vtíravým způsobem rozpalovalo denní hodiny dožluta.

Zase se tu zničehonic objevila její sestra. Vzala ji za ruku. „No tak, posaď se. Udělala jsem omeletu.“

V ústech měla pocit sucha a cizoty. Sestra pořád dotírala s jídlem. Volala kamarádka, že jí přijde posekat trávu. Trávník přerostl, jaro bylo teplé. Ale kdo by se staral o trávník, když je Patrik pryč?